

Chiều Về

Các bạn thân mến,

Ngày đã gần tàn, nắng ngoài khung cửa dần nhạt màu, bóng đêm nhẹ nhàng dâng lên từ tầng cây thấp ngoài sân vườn, lấp lánh lao xao như cây nến còn một ít ánh sáng lập lòe níu kéo ngày dần qua cùng lúc với ánh mặt trời hạ xuống hàng cây xa xa cuối trời...đẹp như những tấm hình mà người em bạn đạo thỉnh thoảng thường hay gửi đến bà con trong Tăng Thân vào những lúc cuối ngày.

Thời khắc này được gọi là hoàng hôn, đây có thể là thời khắc mà con người phần đông sẽ tự dừng thấy mình cần nên ngồi yên, thở và sống chậm lại, và đôi khi cho phép mình có một vài phút giây nhìn lại tâm mình trong thời điểm gần tàn của một ngày, và phần đông ta sẽ cảm thấy man mác buồn trong cái không gian chậm chậm yên ắng mông mênh...và theo tôi, hoàng hôn có lẽ là khoảnh khắc đẹp nhất, lãng mạn nhất trong một ngày.

Thực tế mà nói, trong bất cứ hoàn cảnh hay không gian nào, nếu thật ý thức thì ta đều cảm nhận được cái đẹp của nó cả. Nhưng phần nhiều, mỗi khi ngắm cảnh hoàng hôn, ta lại hay có một cảm xúc rất lạ, nó len lỏi vào tận những góc cạnh thật nhỏ của tâm can, khiến ta phải nhớ, phải thương, phải suy tư nhiều...

Các bạn thân mến,

Các bạn có đồng ý với tôi là: dù bất cứ ở đâu đi nữa, Đông hay Tây... với những cảnh hoàng hôn khác nhau...nhưng thời khắc hoàng hôn là lúc mà ta có được cơ hội sống thật với bản thân mình nhất phải không các bạn?. Những vệt nắng chiều ở các nơi tôi đã đi qua đều có sắc thái riêng của nó...nhưng đều mang theo một năng lực vô hình có thể xoáy sâu vào tâm thức, nó khiến cho đầu óc ta trở nên thư thái, lâng lâng đến lạ. Cái vẻ yếu ớt, mông mị, lãng mạn của vệt nắng chiều cuối ngày khiến lòng ta nhẹ gánh, vơi bớt phần nào những bụi trần nhân gian cả ngày bị bám. Tôi băng khuâng ngắm những vệt ráng đỏ cuối ngày và chỉ muốn buộc chúng lại để ngày đừng chấm dứt và đêm dài đừng mau đến bao phủ không gian...

Ngắm lại mà tiếc nuối...hình như đã lâu lắm rồi, tôi đã không thật sự ngắm cảnh hoàng hôn nữa...Có thể vô tình nên đôi lúc „nhìn thấy“ hoàng hôn, chứ „ngắm“ đúng nghĩa thì rất, rất ít...Cơm áo gạo tiền làm ta bỏ lỡ rất nhiều những cơ hội này. Quên hẳn những thời khắc đầy thú vị ...Thật là: không khó mà cũng không dễ để có được những điều tưởng chừng thật đơn giản nhất này!!!

Câu hỏi làm tôi chột giật mình: „một tuần mình ngắm hoàng hôn được bao lần?“ Hoàng hôn ngay bên cạnh, hoàng hôn có mặt khắp nơi...mà có ai thấy và cảm nhận nó một cách sâu sắc? để có một chút cơ hội nghĩ nhiều về bản thân mình, để sống chậm lại, để tu dưỡng...và nhất là để chiêm nghiệm những giá trị quanh ta...Các bạn có thấy không? :Sắc vàng của mặt trời chiều khi xế bóng chuyển dần sang đỏ ráng...rồi tím ngắt...là cảnh tuyệt đẹp làm say lịm lòng người.

Và các bạn ơi, chính năng lực gần như vô hình đó lại vực dậy trong ta những ký ức buồn vui. Chợt thấy sắc đỏ của hoàng hôn buồn như ánh mắt của người thương trong buổi chia tay, làm buổi chiều đó buồn và dài vô tận, ông Mặt Trời vô tình hay gần như quá tàn nhẫn bỏ lại thế gian, lúc đó chỉ còn lại con tim lẻ bóng của người nào đó mới bước vào tuổi mộng mơ với trái tim non nớt cùng bao ước nguyện vỡ tan, hay đau hơn nữa là khi người bạn đời vừa ngừng chơi cũi tạm...Có lẽ thời khắc hoàng hôn chạng vạng này tựa như một tri kỷ để có thể lắng nghe, hiểu thấu những ngõ ngách của tâm tư. Người đời hay bảo: tâm trạng càng buồn thì hoàng hôn càng đẹp...quả không sai!

Nhưng rồi cái gì cũng qua đi, sau nhiều lần va vấp, thăng trầm thì con tim non nớt đã dần bình phục hay sự mát mát nào đó dần được yên bình...và những chiều hoàng hôn sau đó sẽ dần khởi sắc trở lại. Thực ra thì hoàng hôn ngàn đời vẫn thế, không hề đẹp hơn hay xấu đi chút nào! Có lẽ thời khắc đó đẹp hay xấu phần nhiều phụ thuộc vào tâm thái và cách nhìn, cảm nhận của mỗi người. Nhưng dù cho mọi chuyện đến với ta có ra sao, dù hoàng hôn ngoài kia có đẹp đến thế nào thì cũng sẽ mau tan, xin ý thức để tự trấn an mình:“mọi chuyện rồi thì cũng sẽ ổn thôi!“.

Thêm một dấu nhấn nhỏ nữa: hoàng hôn không chỉ là thời khắc cuối cùng trong ngày của trời đất, mà nó còn mang thêm ý nghĩa của sum họp gia đình bên mâm cơm ấm áp mỗi chiều sau một ngày kẻ phương này, người hướng nọ. Hoàng hôn báo hiệu của gặp gỡ, đoàn tụ với người thân thương, bạn bè quen biết. Và tùy theo kỷ niệm, ấn tượng của mỗi người mà cất giữ. Trân quý những hình ảnh đẹp khó phai của chiều quê đong đầy ký ức, tâm trạng nhớ nhung...để chiều nơi cố hương được nuôi dưỡng và sống mãi trong tâm hồn theo năm tháng dù ở bất cứ nơi nào...

Và ở đây, trên bàn thờ Bụt, những cây tăm nhang dần dần là đóm lửa nho nhỏ, làn khói thơm nhẹ lan tỏa cả căn phòng. Tôi ngồi thật yên và nghe đêm thật sự trở về...

Không thấm nhuần giáo lý nhưng đôi khi tôi cảm thấy nao nao về kiếp một con người. Kiếp sau ta có trở về nơi có Phật pháp hay lại trôi lăn trong sinh tử bằng hình thể nào đó mà mình không thể biết. Nhìn di ảnh ba má trên bàn thờ, lòng chùng xuống, và dạ! con sẽ tiếp nối làm khách lữ hành đi về hướng với tiếng kinh kệ dìu từng bước...

Đêm đã xuống thật rồi, tiếng của hàng triệu sinh linh dưới dạng sâu bọ côn trùng về đêm...đang trỗi dậy ca hát hay than van kiếp sống trong màn đêm không bóng mặt trời... Và loài nào cũng vui sống trong kiếp phận của loài ấy, cam phận sống mà không đắm đầu vào cây nhọn hay nhày xuống sâu để tự hủy, mỗi số phận đều không giống nhau, tiếng than van hay tiếng hát của bao nhiêu sinh linh đó chỉ có một người hiểu sâu và nghe thấu. Phải chăng đó chính là Mẹ - Mẹ Quán Thế Âm !!!

Mến chúc các bạn luôn bình an và dành cho mình một ít thời gian sống chậm lại, mỗi khi chiều về.

Hiên trúc – đầu Thu 2024

Bông Lục Bình

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/TamHaiDuc.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 11200 TÁC PHẨM